

VIS BILDETEKST

Tre utstillinger viser at det svinger av kunsten i Stavanger

Stavanger slår seg opp som en vital kunstby, blant annet med Kjell Erik Killi Olsen som leverer sin beste utstilling på mange, mange år.

Av LARS ELTON

KULTUR Publisert: 24. november 2020 Sist oppdatert: 16.01.27. nov 2020

KUNST

Kjell Erik Killi Olsen: «Det banker på porten»

Galleri BGE Contemporary, Stavanger, til 6/12 2020

«You're probably wandering why I'm here (ny i Norge)»

Hå gamle prestegard, Hå, til 10/1 2021

«Fra balkongen - Et blikk på den regionale kunstscenen»

Stavanger kunstmuseum, til 27/12 2020

STAVANGER (Dagsavisen): Noen er raskere enn andre. Da koronaen skyllet inn over landet kom effekten på kunstmuseene og galleriene umiddelbart. Hvordan skulle de nå formidle kunsten? I Stavanger måtte kunstmuseet kansellere utstillinger. Da bestemte de seg for å ta pulsen på det lokale kunstlivet. Museet inviterte til en lokal høstutstilling. Dermed kom de Nasjonalmuseet i forkjøpet. Deres åpningsutstilling er som kjent bygget over samme idé med fri innsending, men åpningsdatoen lar fortsatt vente på seg.

Les også: [Ti år etter debuten: Nå drar Frida hjem for å strømme i gymsalen](#)

I Stavanger kunstmuseum favner de hele regionen, inkludert innvandrere og lokalt fødte kunstnere som har bosatt seg andre steder. Utstillingstittelen «Fra balkongen - Et blikk på den regionale kunstscenen» peker på det enkle faktum at utstillingen ikke dekker alt som skjer: En balkong gir et begrenset utsiktspunkt. Og det er flere lokale kunstnere som godt kunne vært med, som Marit Victoria Wulff Andreassen, Kjell Pahr-Iversen og Pia Myrvold (som har separatutstilling i Galleri Amare for tiden). Blant dem som er med er det flere overraskelser og hyggelige gjensyn, som Linnéa Blakéus Calders svevende skulptur, Jens Erlands keramikk, Christopher Jonassens avslørende fotografier, John Josefsens geometriske skulpturer, Ananda Sernés vakre tekstiler, Maiken Stenes maleriinstallasjon, og Kenneth Varpe illusjonistiske malerier.

Anmeldelsen fortsetter under bildet.

Anna Ihle er med på både Høstutstillingen og Stavanger kunstmuseums mønstring av regionale kunstnere. Foto: Oddbjørn Erland Aarstad/Stavanger kunstmuseum

Les også: [Plateanmeldelse: «Idiot Prayer: Nick Cave Alone at Alexandra Palace»: Et testamente fra en koronatid](#)

Sterkest inntrykk gjorde Per Christian Browns videointervjuer med hjemløse i Berlin, om deres erfaringer i koronatiden. Det verket alene gjør denne utstillingen mer aktuell enn Høstutstillingen. På den annen side kan man diskutere om krisestemningen var subtilt til stede også i hovedstaden. For med gjensynet av Anna Ihles knall blå skulpturinstallasjon, som er vist både i Oslo og Stavanger, oppdaget jeg at den har et indirekte forhold til krisetiden: Den store skulpturen er en forstørrelse av kunstnerens bittskinne. Slike brukes for å hindre skjæring med tennene, en stressrelatert handling som gjerne forsterkes i tider som disse.

Les også: [Kunstanmeldelse «Roseslottet»: Begrensningens kunst er en ukjent størrelse for Vebjørn Sand](#)

Kjell Erik Killi Olsen kunne ikke vært med i kunstmuseets mønstring. Trønderen får til gjengjeld bre seg over veggene i ett av landets fineste galleribyg, BGE Contemporary (arkitekt er Hans-Olav Hansen/RAMP). Killi Olsens store malerier tåler konkurransen fra interiørets skulpturelle trapp, som enkelte mener dominerer for mye. Maleriene er så sterke at de ville gjort seg bemerket uansett hvilken sammenheng de hadde vært vist i.

Malerienes usedvanlige styrke blir tydelig på langveggen med 18 store malerier. Fargeskalaen favner hele spekteret, men fargene slår hverandre ikke i hjel. I stedet spiller de mot hverandre slik at maleriene fremstår som en suite der fargene er med på å bygge opp en symfoni av motiver. Killi Olsen har ytterligere raffinert sine gjenkjennelige, men katastroferammede, figurer. De konfronterer og provoserer, samtidig som maleriene også innbyr til hvile og kontemplasjon.

Et tre ganger to meter stort lerret bruker bibelens fiskemotiv i en komposisjon som både er motsetningsfylt og beroligende. Denne utstillingen er simpelthen den beste jeg har sett Kjell Erik Killi Olsen levere på mange, mange år.

Anmeldelsen fortsetter under bildet.

Taiwanesiske Shian Yuan Yachi er blant kunstnerne på Hå gamle prestegard. Foto: Kiyoshi Yamamoto

Les også: [Anmeldelse Ida Ekblad: Utstillingen er en eksplosjon av fargeglede](#)

Etter en slik utladning skulle man tro at enhver annen opplevelse vil bli satt i skyggen. Men ute på Hå gamle prestegard, (der jeg var invitert for å holde åpningstale i utstillingen til nylig avdøde Roar Werner Eriksen), møter du en fargeeksplosjon som definitivt kan måle seg med Killi Olsens. Det er kåret at her er fargene mer harmoniske. Og det til tross for at kurator Kiyoshi Yamamoto har lagt et knall rosa teppe i det gamle fjøset.

Yamamoto var invitert til å fylle lokalet alene. Selv om han har vært en aktiv utstiller de senere årene, har han som innvandrer kjent på hvor vanskelig det kan være å komme inn i det norske kunstlivet. Derfor inviterte han med seg seks kunstnere med ulik innvandringsbakgrunn. Flere av dem er godt etablert i sine hjemland, men i Norge sliter de med å få vist kunsten sin.

Anmeldelsen fortsetter under bildet.

Kiyoshi Yamamotos tekstile installasjon «Tell Me You Love Me» dekker bakveggen i låven på Hå gamle prestegard. Foto: Lars Elton

Her får de gi sitt svar på utstillingstittelens spørsmål: «You're probably wandering why I'm here (ny i Norge)». Resultatet er en utstilling som, på sin måte, spenner like vidt som kunstmuseets balkongutstilling, men den gjennomsnittlige kvaliteten er kanskje ett hakk eller to hvassere? Jeg bet meg spesielt merke i belgiske Mike Ben hadj (også kjent som MUGA) og taiwanesiske Shian Yuan Yachi. Førstnevnte collager med gode hverdagsobservasjoner har en sterk fascinasjonskraft, mens sistnevnte småfrekke, malte portretter har en utfordrende snert.

Men wow-opplevelsen er det Yamamoto selv som står for. I låven har han montert et silkedraperi fra gulv til tak, en dempet fargeeksplosjon med stor overraskelseeffekt. Opplevelsen hadde ikke vært mulig uten det spesielle rommet Hå gamle prestegard byr på. Det setter tonen for en lokal kunstscene som kan måle seg med hva og hvem som helst.

DELE

Twitter

Facebook

Anbefalte saker